

Szalay Nikoletta: Én reményem!

Csak a konyhából szűrődött ki fény, amikor a férfi belépett a lakásba. Hazafele vonszolta magát, azonban a fény láttán el is felejtette, hogy milyen fáradt. Lánya este tízkor általában a szobájában szokott lenni, és csak akkor várja meg, ha valamit szeretne, például pénzt.

Viki azt asztalra könyökölve olvasott, majd mikor édesapja belépett a konyhába, olyan gyorsan csukta be a könyvet, hogy még a könyvjelzőt is elfelejtette beletenni.

- Apa! Végre megjöttél! –kiáltott, majd összeszorította a fogát, mikor rájött, hogy mit mondott. Túlságosan átlátszó volt, pedig nem így tervezte.

- Szia, kicsim! Valami baj van? – kérdezte gyanakvóan a férfi, miközben letette a táskáját az egyik székre.

- Miből gondolod? – erőltetett magára a lány egy mosolyt, de nem tudta átverni apját.

- Múlt héten kaptál pénzt. Tudod, hogy nem tudom minden héten kielégíteni a vásárlási mániád – felelte viszonylag kedves hangon Ádám, majd a csaphoz lépett, és engedett magának egy pohár vizet.

- Nekem nincsen vásárlási mániám – sziszegte Viki, és közben ökölbe szorította kezét. Kedves akart lenni, de már megint sikerült felidegesítenie magát. És ez nem jelentett jót.

- Én nem úgy veszem észre – ivott bele a vízbe a férfi, majd a következő pillanatban meglepően nézett lányára, aki olyan nagy lendülettel állt fel, hogy még széke is hátraesett. Ez volt az a pillanat, amit el akart kerülni, de nem nagyon sikerült.

- Miért nem fogod fel, hogy nekem problémáim vannak? – kiabált a lány, szemében könnyek csillogtak.

- És te miért nem veszed észre az enyémeiket? Szerinted azért nem adok neked pénzt, hogy jót nevettessek azon, hogy nem tudtál új ruhát venni? – csapta le a poharat Ádám, majd lánya szemébe nézett. – Volt egy megállapodásunk, és te kezded megszegni!

- Te és a hülye megállapodásaid! – indult el az ajtó felé a lány, szemét törölgetve. Az ajtóhoz érve azonban megfordult, és a legnagyobb gyűlölettel az apja szemébe mondta:

- Utállak! Bárcsak anyával lennék és nem veled!

Ádám utána akart menni, de az rontott volna a helyzeten. Azzal nyugtatta magát, hogy ez már többször megtörtént, és eddig mindig élve találta másnap. Felesége halála után minden megváltozott, és rossz irányba terelődött.

Viki a lehető legerősebben csapta be szobája ajtaját, hogy egyértelművé tegye apja számára, hogy most nincs kedve a hülye problémáihoz. Neki is van elég.

Magához vette kedvenc képét édesanyjáról, majd ledőlt az ágyára, és sírni kezdett. Elege volt az egész naphól, az iskolából és legfőképpen édesapjából. Az ilyen napok után az alvás tűnt a legjobb dolognak az egész világon, mert ekkor el tudott menekülni egy időre minden elől. Egy idő után érzete, hogy kezd kissé lenyugodni, majd a következő pillanatban már mélyen aludt.

Nem emlékezett arra, hogy mikor aludt el, de kissé meglepődött, mikor érezte, hogy napsugarak cirógtják arcát. Szemei egyből felpattantak, majd ijedten ült fel. Tekintetével az íróasztalát, a szekrényét és a sarokban álló gitárt kereste, de most virágokkal és terebélyes bokrokkal nézett szembe. Felállt, és egy kavicsokkal kirakott út volt előtte. Kíváncsisága addig hajtotta a lányt, amíg el nem indult rajta. Mezítláb volt, azonban a kis kövek egyáltalán

nem sértették talpát, sőt, igazán kellemes érzés volt, ahogyan kissé belesüllyedt a lába minden lépésnél közéjük.

Még sosem volt ilyen csodás álma. A lány szellő a hajába fújt, és emiatt még szabadabbnak érezte magát. A madarak a bokrok ágain csiripeltek, édes dallamokkal kísérték útját. Azonban valami furcsaságot vett észre. Mindegyik madárka ugyanazt a dallamot ismételte, és valahonnan ez ismerős volt neki. Egy kristálytiszt vizű patakhoz ért. Leült a partjára, majd lábát beletette a jéghideg vízbe. Szemét becsukta, és a nap felé fordította arcát. Igazán nyugodt lett volna ez, ha nem hallja meg újra az ismerős dallamot egy lány, női hangon. Amilyen gyorsan csak tudott, felpattant és követte. Egy kerítéssel elkerített virágoskerthez ért. Szébbnél szebb és színesebbnél színesebb virágok nyíltak benne. Közepén egy nagy virág volt, alatta egy kis táblán a „Viki” felirat, és mellette édesanyja állt. A lány hirtelen könnyezni kezdett, majd végigfutott a földúton, ami az ágyások között volt, és a nő karjába vetette magát.

- Én reményem! – ölelte magához lányát Angéla, miközben a haját simogatta.

Viki annyira hiányolta ezt az ölelést. A nő a nagy virág előtt lévő padhoz vezette a lányt, majd miután leültek, egyből kérdezősködni kezdett. Viki alig bírt válaszolni a kérdésekre, de az arcán lévő mosoly elárulta, hogy nem is bánja igazán, mert végre édesanyjával beszél. Azonban amikor édesapja is szóba került, elhallgatott.

- Valami baj van veled? Csak nem bánt? – ijedt meg az asszony, és bántalmazás jeleit kereste a lányon.

- Nem, dehogyis! Csak... - hajtotta le fejét, mert nem nagyon akart most anyja szemébe nézni -... nem nagyon jövünk ki egymással.

- De miért nem? Annyit bolondoztatok és nevettek együtt. Mi változott meg?

- Nem mi, inkább ki – sóhajtott a lány, majd felemelte fejét.

- Értem már! Itt a kamaszkor!

- Úgy érzem, hogy sosem fogok túljutni rajta. 16 éves létemre úgy nézek ki, mint a nálam két évvel fiatalabb énem. Akárhányszor ránézek az osztálytársaimra, csak arra tudok gondolni, hogy ők egy sima pólóban is nőiesebbek, mint én egy szép ruhában – fakadt ki a lány.

Miután elmondta, csak akkor jött rá, hogy ez mennyire jólesett neki. Eddig senkinek sem beszélt erről, mert tudta, hogy úgysem adnának neki megfelelő tanácsot. Édesanyja azonban más, ő maga a kifinomultság, a nőiesség.

- Tudod, hogy nagy szenvedélyem a kertészkedés. Még álmodban is egy kertben találkoztunk! – nevetett fel Angéla, mire Viki felvonta szemöldökét. Elmondja a legnagyobb problémáját, és édesanyja a kertjéről kezd beszélni! A lány kissé zavarodottan érezte magát, de a nő folytatta:

- Amikor valaki elültet egy virágmagot, azt gondolja, hogy elég, ha néha megöntözi, és olyan szép lesz, mint a képeken. Amikor azonban kinyílik, és a vártnál csúnyább lesz, nem is foglalkozik azzal az ember, hogy miért lett ilyen. Eddig érted, hogy mire gondolok? – nézett lányára, aki csak bólintott.

- Én mindenre ügyelek. Öntözöm, átültetem, ha kell, éjszaka virrasztok mellette, nehogy a kártevők célpontja legyen. És szeretem. A szeretet az egyik legfontosabb. Ez itt – mutatott a nagy virágra – te vagy, Viki. Mindent megadtam neked életemben, és már csak a virágzásodra várok.

- De ha mindenem megvan hozzá, akkor miért nem virágzom? – kérdezte a lány, ekkor már a virág előtt állva.

- Mert mindenhez két ember kell. Ha nem fogadod el a szeretetet, akkor mit sem ér. Ha nem vagy jóban édesapáddal, aki a szeretetet adná neked, akkor mit ér az életed? Szerinted miért dolgozik éjjel-nappal? Nem azért, mert így kevesebbet lát, hanem azért, mert mindent meg akar neked adni, én reményem!

- De én elutasítom a szeretetét! – hajtotta le a fejét a lány.

- Ha elfogadod, akkor boldog leszel, és a boldog ember minden akadályt könnyen legyőz. Nekem ez a véleményem, és most az egyszer neked is legyen ez. És akkor kivirágozhatsz! – ment oda a nő lányához, homlokon csókolta, aztán minden eltűnt.

Ádám a reggeli kávéját kavargatta. Fél hat óta fenn van, és ebben az egy órában csak arra tudott gondolni, hogy mit fog mondani a lányának. Viki ilyenkor kiszámíthatatlan, és ezt még nem tudta kezelni.

- Jó reggelt! – hallotta meg hirtelen a hangját, majd leült a vele szemben lévő székre.

- Jó reggelt!

- Én sajnálom a tegnapit! – mondta a lány, mire a férfi szemei kikerekedtek. Tudta, hogy lánya kiszámíthatatlan, de hogy ennyire!

- Már megszoktam!

- Szeretnék beszélgetni veled, és arra gondoltam, hogy beülhetnénk iskola és munka előtt egy jó kávézóba. Én fizetem! Benne vagy? – nézett rá, egy halvány mosollyal az arcán. Az apa anyyira meglepődött, hogy meg sem tudott szólalni. Talán ez valami jónak lesz a kezdete!

- Ki nem hagynám! – felelte egy idő után, majd mindketten felnevettek.